

Sygn. akt I C upr 506/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Miliczu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grażyna Wójcik

Protokolant: Justyna Kądzioła

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 r. w Miliczu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko B. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża stronę powodową w zakresie przez nią poniesionym.

Sygn. akt I C upr 506/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W., działając przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w pozwie złożonym w dniu 23 listopada 2015 r. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. W. kwoty 2 319,03 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym 600,00 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 100,00 zł opłaty sądowej od pozwu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana (...) Bank (...) S.A. zawarli w dniu 11 sierpnia 2007 r. umowę bankową o nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. (...) Bank (...) S.A. połączył się w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. z (...) Bank S.A. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pomimo upływu terminu wyznaczonego pozwanej do uregulowania należności, nie dokonała ona zapłaty, wobec czego w dniu 2 kwietnia 2014 r. pierwotny wierzyciel zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z zawartej umowy. Nadto strona powodowa wskazała, że zadłużenie pozwanej wynosi 2 319,03 zł, w tym należność główna 1 198,81 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1 120,22 zł. Podniosła, że wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwana – prawidłowo wezwana - nie stawiała się na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew ani nie żądała rozpoznania sprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2014 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z (...) S. Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność w stosunku do pozwanej B. W. w wysokości – kapitał 1 198,81 zł i odsetki 920,26 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 02.04.2014 r. k. 7-10;

wyciąg z elektronicznego załącznika do porozumienia k. 11)

Strona powodowa w dniu 14 października 2015 r. sporządziła pismo wzywające pozwaną do zapłaty zadłużenia..

(dowód: pismo strony powodowej z 14.10.2015 r. k. 12-13)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawionym w dniu 19 listopada 2015 r. strona powodowa oświadczyła, że w dniu 2 kwietnia 2014 r. (...) (...) we W. nabyła od (...) Bank S.A. we W. wierzytelność wobec pozwanej B. W., wynikającą z umowy kredytu z dnia 11 sierpnia 2007 r. o nr (...). Wysokość zobowiązania dłużnika na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 2 319,03 zł, w tym należność główna 1 198,81 i odsetki w kwocie 1 120,22 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

i ewidencji analitycznej nr S/595/51/PST z 19.11.2015 r. k. 6)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych, uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z treści przepisu art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności. Pamiętać należy, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powodowy Fundusz formułując żądanie w niniejszej sprawie miał zatem obowiązek udowodnienia, że przysługuje mu uprawnienie do dochodzenia należności od pozwanej z tytułu związania umową z poprzednikiem prawnym strony powodowej, z tytułu której miała uiszczyć dochodzona pozwem kwotę.

Strona powodowa zaoferowała jako materiał dowodowy jedynie umowy cesji z wyciągiem z załącznika, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu oraz wezwanie do zapłaty.

W ocenie Sądu przedłożone przez powoda dokumenty są niewystarczające dla uwzględnienia żądania. Strona powodowa nie wykazała bowiem – wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi – istnienia i wysokości zobowiązania, zasad obciążenia pozwanej dochodzoną kwotą przez pierwotnego wierzyciela, daty wymagalności świadczenia, sposobu i okresu wyliczenia odsetek. Powołała się w tym zakresie jedynie na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, co nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze sekurytyzacyjne. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu złożony w niniejszej sprawie stanowi wyłącznie dokument prywatny i nie wiąże się z nim domniemanie prawne, że stwierdzona w nim wierzytelność istnieje, co potwierdza przepis art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tekst jedn. z 2014 r. poz.

157) W tej sytuacji brak jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonania przedmiotowego wpisu w księgach rachunkowych powodowego funduszu. Strona powodowa nie przedłożyła źródłowej umowy bankowej, na którą powołała się w uzasadnieniu pozwu, nie zaoferowała też innych dowodów potwierdzających wysokość dochodzonej kwoty. Uniemożliwia to dokonanie weryfikacji żądania przez Sąd.

Zgodnie z art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie - w świetle powyższych rozważań - takie wątpliwości zachodziły, co obligowało Sąd do przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jednak nie pozwoliło uznać dochodzonego żądania za wykazane.

Z tych względów orzeczono w pkt I sentencji wyroku o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach postępowania w pkt II sentencji wyroku orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.